

saaledes, som den fremtræder i Betænkningen. Forsaavidt den finantstille Side af Sagen angaaer, behøver jeg ikke at gaae ind paa, hvad der er påberaabt af den ærede Forslagsstiller, saavel som af den ærede 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Wessely), da det allerede har fundet sin Besvarelse fra den meget ærede Finantminister's Side. Der er navnlig lagt saa særdeles Vægt paa den Indskydelse paa Creditforholdene og paa Pengemarkedets Stillings, som det maatte berygtes og med Sandsynlighed kunde forudses, at den Fremgangsmaade, som Lovforslaget gaaer ud paa, vilde medføre, at jeg ganske kan henholde mig til, hvad der i denne Henseende er fremført. Jeg skal forsaavidt kun tilføie, at, naar det er bemærket, at Obligationerne for Konge- og Kirketienderne behøvede ikke at udstedes i Statens Navn, men at de kunne være under Statens Garantie, og at maaskee ikke engang det var fornødent, saa er det stridende imod Forslagets § 2, ligesom det heller ikke bestaaer med den Anskuelse, der har gjort sig gjældende i den i sin Tid nedfattede Landbocommission. Hvad angaaer det Spørgsmaal, som endvidere er behandlet af den ærede Forslagsstiller om, hvorvidt et Lovforslag som det, hvorom der er Tale i nærværende Sag, vilde fyldestgjøre Grundlovens Krav i dens 87de Paragraph, da er det en Opgave, om hvilken jeg troer, at man maa komme til det Resultat, at, naar man ikke vil besvare den benægtende, saa foreligger der i alt Fald ikke saadanne Oplysninger, at man kan besvare den bekræftende. Der henvises til Undersøgelser og Prøvelser Landet rundt, som skulde give det Resultat, som den ærede Forslagsstiller er gaaet ud fra; men netop om disse Undersøgelser og Prøvelser foreligger der Intet, som Thinget kunde gaae frem efter, og hvorpaa det kunde bygge nogen som helst stifter Overbeviisning, og det er dog rigtignok, et Hovedpunkt i Sagen, at handle paa en saadan Maade, at man ikke forgriber sig paa Retsforholdene paa en Maade, der endog har sin Fordømmelse i Grundloven. Fleertallets Anskuelse af Forslaget har fundet en kraftig Understøttelse hos den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kreds (Nyholm), hvilket naturligtvis har været Udvalget meget

behageligt. Det Punkt, hvorpaa han særligt har gjort opmærksom ved vort istædesfor det oprindelige stillede Forslag, ville jo Udvalgets Medlemmer meget gjerne tage under fornyet Overveielse. Udvalgets Formand har allerede berørt det, og det forekommer mig rigtignok, at der ikke vilde vindes Noget derved, naar dog en Censur over den private Mand's Ansættelse skulde finde Sted igjennem Commissionen. Det kunde vel ogsaa være et Spørgsmaal, om det, naar man gik den Vej, kunde findes, at Commissionens Medvirkning skulde tages i Beslag paa en saadan Maade, og at ikke destomindre de Udgifter, som ellers ere forbundne med det Slags Forretninger, falde bort. Med Hensyn til det Foredrag, der er holdt af den 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Wessely), skal jeg ikke gaae ind paa et Spørgsmaal, som er af en ganske underordnet Betydning, nemlig om Forholdet mellem Statskassen og Banken, men kun bemærke, at vi have væsentligt sigtet til det Forhold, hvori Statskassen staaer til Banken med Hensyn til de to Ejettede Hæftelser, og den Obligationsskjæld, hvori Statskassen staaer til Banken, hvorom jeg henviser til det aabne Brev af 4de December 1838 § 4. Banken er Pantnaver; men det gaaer i den Henseende med Banken, som med de andre Pantnavere, at jeg troer, de kunde have skjellig Grund til at klage, om det foreliggende Lovforslag nød Fremme. Jeg seer ikke, hvorledes det skulde være muligt at vedtage Principer med Hensyn til den Gjenstand, hvorom der er Tale, uden ved at fremme Loven, og, naar altsaa Udvalgets Fleertal er kommet til det Resultat, at fraraade Lovens Fremme, saa troer jeg heller ikke, at det er muligt, som den ærede Landstingsmand flutteligen bemærkede, at kunne gjøre visse Principer gjældende ad den Vej, hvorom her er Tale. Forsaavidt Udvalget har bragt de kirkelige og geistlige Forhold under Omtale, har den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kreds (Holberg) feilagtigen opfattet vore Dyringer om den 80de § i Grundloven Vi have jo rigtignok paa ingen Maade hverken sagt eller meent, at denne Paragraph angaaer Præsternes Lønning. Vi have tværtimod sagt, at den angaaer en Berettigelse for Kirken til at fordre en Forsætning, og vi have